

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem ve věci

žalobce: **M. D.**, nar. X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Emilem Flegelem
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo nám. 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2024, č. j. JMK 67321/2024, sp. zn. S-JMK 45890/2024/OD-Kš

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 6. 5. 2024, č. j. JMK 67321/2024, sp. zn. S-JMK 45890/2024/OD-Kš, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč, a to k rukám advokáta JUDr. Emila Flegela do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 18. 1. 2024, č. j. OPD-72392/23-27, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Správní orgán prvního stupně rozhodl tak, že žalobce jako provozovatel vozidla tovární značky Dodge registrační značky X nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném stání, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci Žabí 1 v Brně dne 1. 12. 2022 v 04:34 hodin, řidič který není znám, nedodržel stanovenou povinnost vyplývající z dopravní značky „Zóna s dopravním omezením“ (IZ 8a), kde platí zákaz stání (B 29). Provozovatel tímto porušil § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Správní orgán žalobci uložil za přestupek provozovatele vozidla podle § 125f odst. 4 ve spojení s § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, ve znění účinném v době spáchání přestupku, pokutu ve výši 1.500 Kč a povinnost uhradit státu náklady řízení.

II. Podání účastníků

2. V podané žalobě žalobce namítl, že svá tvrzení o tom, že vozidlo bylo odstaveno z důvodu technické poruchy, doložil konkrétním důkazním návrhem, který správní orgány bezdůvodně neprovedly, a jeho argumentace nebyla řádně vypořádána. Poukázal na to, že se nedovolával žádného liberačního důvodu, ale toho že se přestupek vůbec nestal. Nesouhlasí s tím, že skutkový stav věci byl dostatečně zjištěn, neboť závěr o tom, zda vozidlo na místě stálo z důvodu technické závady, nebyl nijak zjišťován. K prokazování skutkového stavu odkázal na bohatou judikaturu.
3. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a obsah správního spisu s tím, že napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. K žalobním námitkám uvedl, že svědka nepředvolal z důvodu, že by jeho výpověď v řízení o objektivní odpovědnosti řidiče za přestupek provozovatele vozidla nemohla jakkoliv přispět k objasnění věci. Žalobce mohl předložit jako důkaz, že vozidlo bylo nepojízdné, protokol o odtahu vozidla, avšak ten nedoložil. Žalovaný má proto za to, že skutkový stav byl zjištěn spolehlivě a má oporu ve správním spise. S ohledem na to navrhl žalobu zamítnout.
4. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že žalovaný nepojízdnost vozidla na místě nijak nezpochybňuje, ale pouze tvrdí, že ji měl žalobce prokazovat jinak. Setrval proto v plném rozsahu na žalobě.

III. Posouzení věci krajským soudem

5. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a je přípustná. S ohledem na souhlas s rozhodnutím věci bez jednání o ní soud rozhodl za podmínek § 51 s. ř. s.
6. V nyní projednávané věci soud vycházel z obsahu správního spisu, ze kterého zjistil následující. Z oznámení podezření ze spáchání přestupku ze dne 2. 1. 2023 vyplývá, že městská policie Brno dne 1. 12. 2022 zjistila nedodržení povinnosti vyplývající z dopravní

značky „Zóna s dopravním omezením“, přičemž vozidlo, kterým byla uvedena povinnost porušena, provozoval ke dni spáchání přestupku žalobce. Na výzvu provozovateli vozidla k uhrazení určené částky ze dne 19. 1. 2023 sdělil žalobce, že řidičem vozidla v době spáchání přestupku byl pan J. L., jehož adresu v X také uvedl. Správní orgán prvního stupně do spisu založil kopii výzvy k podání vysvětlení ze dne 19. 11. 2022, kterou adresoval panu J. L. na tutéž adresu, jako uvedl žalobce, přičemž z přiložené doručenky vyplývá, že se mu nepodařilo výzvu doručit. Dále do spisu založil úřední záznam, že pan J. L. neprochází úředními evidencemi a dle mapových podkladů je sdělená adresa neúplná a nedostatečná pro zasílání písemností. Správní orgán prvního stupně proto odložil věc oznámení přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb. Následně vedl proti žalobci řízení o odpovědnosti provozovatele motorového vozidla, v jehož průběhu byl žalobce zcela pasivní a které bylo zakončeno vydáním shora označeného prvostupňového rozhodnutí.

7. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně brojil žalobce odvoláním, ve kterém uvedl, že *„v daném případě nedošlo ke stání vozidla, ale k jeho zastavení ve smyslu § 2 písm. p) zákona o silničním provozu z důvodu poruchy vozidla. To mohl potvrdit svou výpovědí jak řidič vozidla, kterého správní orgán bezdůvodně neobeslal, tak další svědci, např. J. K. bytem X.“*
8. Odvolání žalobce žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl s tím, že *„Účastník řízení ve lhůtě stanovené výzvou určenou částku neuhradil, přičemž sdělil, že vozidlo řídil J. L., nar. X, doručovací adresa X. Správní orgán již této osobě jednou zaslal výzvu k podání vysvětlení která se vrátila zpět. Odvolacímu správnímu orgánu je osoba taktéž známa kdy byla sdělena také v jiných řízeních kdy se jí výzva k podání nepodařila doručit (sp. zn. S-JMK 119946/2021/OD/Kš) Z tohoto důvodu správní orgán věc dle ust. § 76 odst. 1 písm. l) zák. č. 250/2016 Sb., odložil (ke dni 11.09.2023). ... Dle fotodokumentace vozidlo stálo na místě přestupku minimálně 8 minut. Dle judikatury v krajním a odůvodněném případě lze v městském provozu považovat za dobu zastavení až 25 minut, ale za splnění určitých podmínek, jako je viditelný pohyb okolo vozidla, například vykládání nákladu, světelná signalizace, osoby ve vozidle, což se rozhodně nevztahuje na tento případ. Fotodokumentace je přitom velmi kvalitní, obsáhlá, a vozidlo je na ní zachyceno ze všech stran, a žádný pohyb u vozidla vidět není. Dále nelze než konstatovat, že účastník řízení ani nic takového nedoložil. Primárně je důkazní břemeno na správním orgánu (řízení o přestupku vychází ze zásady oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal (srov. § 52 správního řádu). Názor obviněného by v podstatě znamenal, že jakékoli jeho tvrzení musí dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 9/2013–35 ze dne 02.05.2013). Technická porucha vozidla nepředstavuje liberační důvod ve smyslu ust. § 125f odst. 6 zákona o silničním provozu a vzhledem k tomu, že poruchu vozidla uvádí účastník až v odvolání, jeví se tato námitka jako účelová. Výslech svědka považuje odvolací správní orgán za bezpředmětný, protože skutkový stav věci byl dostatečně zjištěn.“*
9. Bez ohledu na to, co žalobce tvrdí v podané žalobě, podstatou vypořádání odvolání žalobce nebylo konstatování, že technická porucha vozidla nepředstavuje liberační důvod ve smyslu § 125f odst. 6 zákona č. 361/2000 Sb., ale vypořádání toho, zda se jednalo ve věci o zastavení nebo stání, resp. o zastavení vozidla. Žalobce totiž na rozdíl od žaloby, ve které výslovně uvedl: *„Závěr, zda vozidlo na místě stálo z důvodu technické závady, v řízení nijak zjišťován nebyl, a nebyl tedy ani zjištěn.“*, v odvolání namítal, že *„v daném případě nedošlo ke stání*

vozidla, ale k jeho zastavení ve smyslu § 2 písm. p) zákona o silničním provozu z důvodu poruchy vozidla.“

10. Soud v této souvislosti připomíná, že v intencích zákona č. 361/2000 Sb. jsou pojmy stání vs. zastavení, tj. činnosti závislé na vůli řidiče, a zastavení vozidla, tj. činnost nezávislá na vůli řidiče, odlišné, přičemž pro každý z nich platí jiná právní úprava (srov. § 2 cit. zákona, dle kterého pro účely tohoto zákona ... **n)** stát znamená uvést vozidlo do klidu nad dobu dovolenou pro zastavení, **o)** zastavit znamená uvést vozidlo do klidu na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu, **p)** zastavit vozidlo znamená přerušit jízdu z důvodu nezávislého na vůli řidiče).
11. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1 As 196/2016-24: *„Pro posouzení věci je nezbytné rozlišit pojmy „zastavení“ a „zastavení vozidla“. Podle § 2 písm. o) zákona o silničním provozu „zastavit znamená uvést vozidlo do klidu na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu“, podle písmene p) téhož ustanovení pak „zastavit vozidlo znamená přerušit jízdu z důvodu nezávislého na vůli řidiče“.“* Z uvedeného plyne, že pro posouzení konkrétních situací je třeba vždy rozlišovat skutkové situace, ve kterých došlo k zastavení, resp. zastavení vozidla, tj. posuzovat, zda se tak stalo na základě vůle řidiče, nebo nezávisle na ní. Od pojmů zastavení, resp. zastavení vozidla, je následně nutné odlišit pojem stání, přičemž na jednotlivé skutkové situace dopadají různá pravidla chování daná právní normou.
12. Žalovaný se v posuzované věci zabýval otázkou, zda došlo k *zastavení* [tj. zabýval se podmínkami § 2 písm. o) zákona č. 361/2000 Sb.)], nicméně na otázku, zda došlo k *zastavení vozidla* [tj. k naplnění podmínek § 2 písm. p) zákona č. 361/2000 Sb.] a zda to mělo vliv na odpovědnost žalobce za přestupek provozovatele motorového vozidla, neodpověděl. Proti tomuto věcnému pochybení ale žalobce v podané žalobě brojil žalobním tvrzením že *„jeho argumentace nebyla řádně vypořádána. Takovým vypořádáním není pouhé konstatování, že „technická porucha vozidla nepředstavuje liberační důvod ve smyslu ust. § 125f odst. 6 zákona o silničním provozu“, když žalobce se nedovolával žádného liberačního důvodu, ale toho, že přestupek se vůbec nestal, ani neprovedení výsledku navrženého svědka s odůvodněním, že „skutkový stav věci byl dostatečně zjištěn“, přičemž není jasné, o jakém závěru žalovaný hovoří.“*
13. Nicméně další část žalobních námitek, že vozidlo v místě *stálo* [tj. otázku naplnění podmínek § 2 písm. o) zákona č. 361/2000 Sb.] ať už z jakéhokoliv důvodu, vč. důvodu technické závady, žalobce v řízení před správními orgány nevznsl, nebyl tedy důvod se ani touto otázkou zabývat, provádět k ní svědecké výpovědi.
14. Odvolací námitka, že řidič vozidla na místě spáchání přestupku *zastavil vozidlo* ve smyslu § 2 písm. p) zákona č. 361/2000 Sb. nebyla vypořádána, a proto nemůže žalobou napadené rozhodnutí obstát. Nevypořádání byť jediné odvolací námítky představuje důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro jeho nepřezkoumatelnost dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007–84).
15. Nad rámec uvedeného soud připomíná, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 9. 2019, č. j. 6 As 128/2019-14, uvedl, že: *„V rozsudku ze dne 28. listopadu 2016 č. j. 8 As 156/2016-35 Nejvyšší správní soud skutečně uvedl: Pro založení odpovědnosti provozovatele vozidla za*

správní delikt je sice podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu nutné, aby porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle zákona o silničním provozu, toto ustanovení však nelze vykládat tak, že jsou správní orgány v řízení o správním deliktu povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Tuto úvahu je ale třeba vnímat v kontextu řešeného případu, kde žalobce teprve v řízení o přestupku provozovatele vozidla začal argumentovat tím, že řidič (jehož totožnost teprve v této fázi odhalil), musel v místě zákazu zastavení odstavit vozidlo v krajní nouzi, protože měl zdravotní problémy. V návaznosti na to pak Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku vyvrátil názor žalobce, že jednání řidiče v krajní nouzi nevykazuje znaky přestupku, jelikož stěžovatel zjevně zaměňuje okolnosti vylučující pokračování protiprávnost (zde krajní nouzi) s naplněním skutkové podstaty (znaků) přestupkového jednání. V nyní posuzované věci naproti tomu žalobkyně zpochybnila naplnění jednoho ze znaků skutkové podstaty přestupku, tj. že vozidlo stálo v místě, kde to bylo dopravním značením zapovězeno. Tuto skutečnost skutečně musí správní orgány řádně prokázat i v řízení o přestupku provozovatele vozidla. Pokud by totiž vozidlo stálo v místě, kde to bylo právem dovoleno, nemohl by být pochopitelně ani jeho provozovatel postihován za to, že nezajistil, aby s vozidlem byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. května 2017 č. j. 3 As 114/2016-46).“

16. Znaky přestupku jsou uvedeny § 5 zákona č. 250/2016 Sb., dle kterého je přestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin. Společenská škodlivost představuje materiální znak přestupku, znaky stanovené zákonem pak formální stránku.
17. Bylo tedy na žalovaném, aby se zabýval otázkou toho, zda *zastavení vozidla* ve smyslu § 2 písm. p) zákona č. 361/2000 Sb., pokud by bylo prokázáno, představuje v nyní projednávané věci jednání mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona 361/2000 Sb., neboť z fotodokumentace vyplývá, že ve vozidle, ani v jeho blízkosti se nepohybuje žádná osoba, dále to, že vozidlo stojí v obytné zástavbě, a že ho městská policie monitorovala po relevantní dobu pro učinění závěru, že kolem vozidla nebyl žádný pohyb, nebylo prováděno vykládání nákladu atp., z fotodokumentace zároveň vyplývá, že vozidlo není označeno žádným způsobem, ze kterého by bylo možné usoudit, že vozidlo má technickou poruchu.
18. Závěr o tom, že technická porucha vozidla nepředstavuje liberační důvod ve smyslu § 125f odst. 6 zákona č. 361/2000 Sb. neznamená, že tvrzená technická porucha nemůže představovat *důvod*, proč řidič vozidla porušil svoji povinnost, tj. nemůže vyvolat otázku naplnění *materiální* stránky přestupku [judikatura správních soudů vychází z toho, že v obvyklých případech jsou-li naplněny formální znaky skutkové podstaty, dochází k porušení či alespoň ohrožení chráněného zájmu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 170/2019 – 27 ze dne 24. 3. 2021)].
19. Jelikož materiální stránka přestupku představuje jeden ze znaků přestupku, musí se žalovaný vyrovnat s tím, zda případné nenaplnění materiální stránky přestupku řidiče (tj. neexistence přestupku), může mít vliv na odpovědnost žalobce jako provozovatele motorového vozidla.
20. S ohledem na to, že žalovaný vycházel z věcně chybného posouzení odvolací námitky, neboť zjevně hodnotil, zda řidič vozidla v místě zastavil [ve smyslu § 2 písm. o) zákona č. 361/2000 Sb.], tak nelze posoudit to, zda měl nebo neměl přistoupit k výpovědi svědka, neboť jeho závěr o bezpředmětnosti výsledku je poplatný věcnému posouzení otázky zastavení ve

smyslu § 2 písm. n) zákona č. 361/2000 Sb. V této souvislosti soud připomíná, že správní orgán není vázán důkazními návrhy účastníka řízení (srov. § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu: *Účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.*), nicméně pokud jim nevyhoví, musí ve svém rozhodnutí vyložit proč navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal.

IV. Závěr a náklady řízení

21. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný vázán právním názorem vyjádřeným výše (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
22. O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měl plný úspěch ve věci žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a na právní zastoupení. Právní zástupce učinil tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a repliky) po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále má nárok na tři režijní paušály po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem je tedy žalovaný povinen žalobci na nákladech řízení nahradit částku 15 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Procesně neúspěšný žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. února 2025

Petr Sedlák, v. r.
samosoudce